Roztomilý debut o tom, co se stane, když se dívka, jež nemůže zapomenout, spřátelí s mužem, který si zoufale snaží vzpomenout.

Nezapomeň

VAL EMMICH

VAL EMMICH

Незаротей

Copyright © 2017 by Val Emmich

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Karolína Zajícová, 2018
Obálka © Pavel Tůma – RITA, 2018
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-434-6 (pdf)

VAL EMMICH

Nezaroměň

Přeložila: Karolína Zajícová

Postavy a události v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, žijícími nebo mrtvými, je zcela náhodná a autorem nezamýšlená.

Pro Jill, mou jedinou

Pamatovat si vyžaduje sílu, zapomenout vyžaduje jiný druh síly, jen hrdina dokáže oboje.

— James Baldwin

Dal bych ti cokoli, co mám, za trochu klidu v mysli.

— John Lennon

Ti, které si historie pamatuje nejlépe
(jak dlouho si je pamatuje)

Ježíš (1980)
Johanka z Arku (582)
John F. Kennedy (50)
John Lennon (33)

* Všichni začínají na písmeno J!

SEJDĚME SE

1

Táta na mě zapomněl.

Se svojí kytarou čekám venku na schodech a vedle boty mi leze mravenec. Je to jen takový mrňous, ale já bych radši byla tohle maličké stvoření, kterého si nikdo nevšímá, než holka, kterou každý vidí, ale nikomu nestojí za zapamatování.

Slečna Caroline čeká se mnou. Muž v autě je připraven vzít ji domů, ale ona mě tu nemůže nechat samotnou. „Zkusím znovu zavolat tvému otci."

Stačí jí stisknout jen jedno tlačítko, protože tátovi už volala a nechala mu zprávu. Po chvíli ticha telefon uklízí a snaží se mluvit co nejmilejším hlasem. „Neboj, Joan. Jsem si jistá, že tady hned bude."

Chová se moc mile, o to víc trapně mi je. Aspoň že dneska to byla poslední hodina Mladých umělců, a jakmile mě táta vyzvedne, už slečnu Caroline nikdy neuvidím.

„Kolik je?" zeptám se.

„Skoro pět," odpoví slečna Caroline.

Hodina skončila ve 4:30. Obvykle už s tátou sedíme v autě ve 4:40. „Omlouvám se."

„Zapomeň na to, Joan."

Jenže já na to zapomenout nemůžu. To je právě ten problém. Neumím zapomínat.

Nejde jen o to, že mě dneska táta zapomněl vyzvednout. Jde o to, že když jsme viděli červeného ptáčka na stromě v roce 2011, ptám se ho, jestli si pamatuje toho druhého červeného ptáčka, kterého jsme viděli před dvěma roky ve středu 29. dubna 2009. Musí o tom chvíli přemýšlet a pak řekne „Ano", ale mně je jasné, že nemá ani nejmenší tušení, a já jen cítím, že si nejsme tak blízcí, jak bych si přála.

A když mamka řekne „tohle nikdy nezklame" a já rychle spočítám, kolikrát přesně tuhle větu za posledních šest měsíců vyslovila (27x), říkám jí, ať to číslo zkusí uhádnout, a dám jí nápovědu, že je to míň než padesát, ale víc než deset, jenže místo toho, aby se mnou tuhle hru hrála, jen řekne: „Co po mně chceš, Joan?" a odejde.

A jde taky o lidi vyprávějící nám příběhy o tom, co se jim stalo, a jak se pak na mě tváří, když poznamenám, že se v něčem pletou. Pak mi táta musí vysvětlit, že pro většinu lidí jsou vzpomínky jako pohádky, jsou prostě jednodušší, zábavnější, veselejší a více vzrušující než skutečný život. Nechápu, jak lidé dokážou předstírat, že se něco stalo jinak než ve skutečnosti, ale táta říká, že oni si vlastně ani neuvědomují, že by předstírali.

Slečna Caroline sejde ze schodů, aby si promluvila s mužem v autě. Mluví potichu a muž pak vypne motor, což je dobré pro životní prostředí, a natáhne se na sedadle jako děda, když si dává šlofíka.

Slečna Caroline se ke mně vrací a ptá se: „Copak to kreslíš?“

Zavřu sešit. „Nic.“ Je mi jedno, jestli bude můj budoucí manžel všem ukazovat moje kresby potom, co umřu, jako to udělala Yoko pro Johna, ale zrovna teď je to čistě moje věc.

John Lennon je tátův oblíbený hudebník a můj taky. Táta chtěl, abych se jmenovala Lennon, ale mamka to zamítla, což je podle ní něco, co manželka může udělat. Tak mi ho táta dal jako druhé, takže jsem nakonec Joan Lennon Sullyová. Místo mezi křestním jménem a příjmením je dobré pro další důležitá jména.

Druhé jméno Johna Lennona bylo Winston, po Winstonu Churchillovi, a to je člověk, kterého si pamatuje každý.

Lidi mají všelijaké důvody, proč si něco nepamatují. Svádějí to na vybité baterky, špatný sluch, příliš práce, na věk nebo vyčerpanost. Ale ve skutečnosti je to proto, že nemají dost místa ve svých krabicích.

Když mi bylo pět, mamka mi na všechny moje výtvory koupila krabici. Měla už plné zuby toho, jak za sebou nechávám výkresy a projekty všude po domě. Řekla mi, abych si vybrala jen ty nejdůležitější, protože v krabici nebylo dostatek místa pro všechny. Stejně je to i s lidskými mozky. Je tam místo jen pro důležité vzpomínky a ostatní jsou vyhozeny. Když jsem já tou věcí, která je vyhozena, protože není dostatečně důležitá, je těžké necítit se pod psa jako John Lennon na albu The White Album, kde zpívá *Jsem opuštěný a chci zemřít*. Zvlášť když já bych nikoho takhle

nevyhodila, protože můj mozek není nikdy plný. Jen chci, aby to tak měli všichni.

Přála bych si vždycky být tak důležitá, že by na mě nikdo nezapomněl jako na Johna Lennona a Winstona Churchilla, ale vím, že nejsem. Před pár lety jsem zjistila, že v ničí krabici nemám jisté místo, dokonce ani v krabici mé vlastní babičky.

Sobota 13. února 2010: Babiččin nový domov.

„Babi, to jsem já, Joan."

Vypadá zmateně. „Já jsem Joan."

„Já vím, babi. Taky jsem Joan. Mám to jméno po tobě."

Táta mě bere stranou. „Je jen unavená, zlato."

„Nepamatuje si mě."

„Ale pamatuje. Samozřejmě že si tě pamatuje. Je jen…"

„Babi. To jsem já."

Snaží se. Opravdu se snaží. Ale nejsem tam.

Babička Joan mě musela ze své krabice vyhodit, aby měla dost místa pro texty všech svých oblíbených písní. Pamatovala si je až do dne, kdy zemřela (sobota 8. října 2011).

Snažím se lidem s jejich pamětí pomáhat, nechávám jim poznámky a dávám nápovědy.

Dokonce jsem pozorně poslouchala zprávy, když říkali, že borůvky mají pozitivní vliv na mozek, a požádala mamku, aby koupila celou bednu borůvek, a pak jsem je přinutila všechny sníst, ale byla to ztráta času. Když na mě dokázala zapomenout babička Joan, znamená to, že se to může stát každému. Dokonce i tátovi.

„Kolik je hodin?“ zeptám se a brnkám na kytaru.

„Pět minut po páté.“

Nějaké auto se rychle přibližuje, ale nezastavuje. Brnkám si mollové akordy, protože na nic veselejšího nemám náladu.

Slečna Caroline vzhlédne k mrakům na jinak slunečné obloze a řekne: „Už tak dlouho nepršelo.“

„Vlastně pršelo dvacátého června, což byl čtvrtek, a to ještě není ani tři týdny.“

„Vážně?“

„No jo.“

Vypadá ohromeně. „Vždycky jsi měla tak úžasnou paměť?“

„Ne,“ řeknu. „Mám ji od doby, co jsem spadla na hlavu v obchoďáku s domácími potřebami.“

Slečna Caroline se směje, ale ono je to vážně tak. Můj kamarád Wyatt se dost dobře vyzná v komiksech a internetu a řekl mi, že ten pád na hlavu v obchoďáku mi způsobil vysoce funkční autobiografickou paměť, a kdybych tam na tu hlavu spadla znova, tak bych ji ztratila. Proto už jsem do toho obchoďáku nikdy nešla.

Byly mi jen dva roky, když se to stalo (teď je mi deset). Táta mě postavil do toho jejich oranžového nákupního koše a nehlídal mě a já se nahnula přes okraj a spadla. Hlava mi třískla o beton a táta vykřikl, ne tak jako křičí na jiné řidiče, ale spíš jako když si nevezme chňapky a sáhne si na horkou troubu. Zvedl mě ze země a vyběhl se mnou z obchodu.

Ale nic z toho slečně Caroline neřeknu, protože je příliš zaneprázdněná, prohlíží si papíry ve svých deskách. Prstem

pomalu sklouzává po stránce až k místu, kde je uveden *kontakt pro naléhavé případy*.

„Kdo je Jack Sully?“ zeptá se.

„Můj děda.“

Špulí rty, jako kdyby měla políbit ošklivého muže.

„Můžu jít domů pěšky,“ navrhnu. „Není to daleko.“

„To ti nemůžu dovolit, Joan.“

Volá dědovi a nechává mu zprávu. Volala už i mámě.

„Už se někdy stalo, že by ses nikomu nemohla dovolat?“ zeptá se slečna Caroline.

„Ne,“ odpovím popravdě.

Někdy lidé nemůžou uvěřit, že zvládám procházet všechny svoje myšlenky tak rychle, ale ono to není, jako když se snažím najít jediné píšící pero v mamčině šuplíku. Spíš jako najednou rozsvítit s prstem připraveným na vypínači.

„Tak víš co,“ řekne slečna Caroline. „V pět dvacet zavoláme všem ještě jednou. A když to nikdo z nich nezvedne, zkusíme zjistit, jestli by to nešlo vyřešit jinak.“

„Vyřešit jinak?“

„Možná by tě někdo k vám domů svezl.“

„Kdo? Váš kamarád?“

„Ne,“ řekne slečna Caroline. „Ale nepředbíhejme.“

Zajímalo by mě, o kom to mluvila a proč mi to nechce říct, a pak si vzpomenu na slova *naléhavý případ* a *jiné řešení* a dochází mi, koho chce zavolat. Sleduju silnici, protože se bojím, že kdybych se podívala na slečnu Caroline, mohla bych začít brečet.

Mohla bych zkusit utéct, v Jersey se docela vyznám a domů bych trefila, ale i kdybych se tam dostala, nemám klíče. Rozhlížím se po tom malém mravenečkovi, ale je pryč. Snad se dostal ke své rodině.

Zaslechnu burácení jako při bouřce, podívám se na oblohu, ale slunce pořád svítí. Burácení je čím dál hlasitější a přibližuje se a vychází z motoru. Motor je pod kapotou velké bílé dodávky, která se zrovna objevila na ulici. Zatroubí a zastaví přímo před námi. Na boku má nápis *Sully & Synové* a já čekám, že z ní vystoupí děda, ale je to táta. Vysvětluje nám, že na dálnici byla nehoda a vybil se mu telefon. „Moc se omlouvám," řekne, „děkuju vám, že jste tu s ní počkala."

„To je úplně v pohodě," odpoví slečna Caroline, ale v pohodě to není ani trošku. Co vlastně dělal táta na dálnici? Měl být doma a pracovat ve svém studiu.

Táta mi pomůže nastoupit na místo spolujezdce a zapne mi pás. Vzadu žádná sedadla nejsou, proto mi dovolí sedět vepředu. Připomnělo mi to, když jsem naposledy seděla vepředu tátovy staré dodávky před čtyřmi roky a sledovala ho, jak nakládá svoje bicí. Zeptala jsem se ho, jestli bych s ním mohla jet do Bostonu a on odpověděl: „Možná až budeš starší." Teď jsem starší, ale on svoji dodávku prodal minulý rok a vlastně už ani nikde nevystupuje.

„Proč máš dědovu dodávku?"

„Pomáhal jsem mu dneska." Zdá se mi, že si táta není úplně jistý slovy, která chce použít. Písničkáři jako táta a já bývají dost opatrní, co se týká slov.

V dodávce je spousta nářadí, což mi zase připomíná ten obchoďák s domácími potřebami a nutí mě to myslet na způsob, jak bych mohla přijít o svůj dar, stav, nemoc nebo jak tomu chcete říkat.

Když se mi nedaří lidem jejich paměť zlepšit, možná bych si mohla tu svou nějak zhoršit.

„Nechci jet domů," řeknu.

„Dobře," odpoví táta a snaží se být veselý. „Kampak bys chtěla jet?"

Možná je na čase vrátit se do obchoďáku. Mohla bych vyšplhat na nejvyšší regál a vrhnout se dolů tak, aby mi hlava narazila o beton. Bolelo by to fakt hodně, ale jen chvíli. A pak bych konečně věděla, co lidé myslí, když říkají *nevzpomínám si,* a vždycky bych měla výmluvu, proč jsem neudělala to, co jsem slíbila, třeba jako včas vyzvednout svou dceru z hodiny Mladých umělců.

Ale já vlastně do obchoďáku jít nechci. Chci jen, abych se cítila líp. Možná bych byla víc v pohodě, kdyby šlo jen o takové menší zapomínání, jako když lidi propásnou moje půl-narozeniny nebo když mi zapomenou natřít opalovacím krémem uši nebo když zapomenou, jak moc nemám ráda frázi *zapomeň na to*. Ale opravdu dost bolí, když lidé zapomínají na mě.

Stojíme na červené a táta se snaží upoutat mou pozornost tím, že mi mává rukou před obličejem. Místo abych se na něj podívala, seberu z podlahy noviny a předstírám, že je čtu.

„Ty jsem tu nechával pro tebe," řekne táta.

Noviny jsou složené tak, aby navrchu byla určitá stránka. „Jak se jmenuju, tati?“

„O čem to mluvíš?“

„Moje jméno. Jak se jmenuju?“

Odpovídá velmi pomalu. „Jmenuješ se Joan.“

„Jasně, to říkáš dneska. Ale kdo ví, co zítra.“

Táta si oddychne, jako by byl hodně unavený. „Joan, je mi líto, že jsem přijel pozdě. Nevím, co víc chceš, abych řekl.“

Podívám se na noviny na klíně a všimnu si toho, co pro mě táta schovával. Je tam spousta okének s inzeráty a v jednom jsou čtyři slova psaná velkými písmeny:

HLEDÁME BUDOUCÍHO VELKÉHO PÍSNIČKÁŘE

Přečtu si všechny informace a v hlavě se mi začíná rodit úplně nový nápad.

„Řekni mi, kam mám jet, Joan. Potřebuju to vědět.“

Babička zapomněla spoustu věcí ke konci, včetně mě, ale hudbu ne. Stejně jako táta občas zapomene v obchodě koupit mandlové mléko, i když ho má na nákupním seznamu, ale vždycky si bude pobrukovat každičkou notu kytarového sóla písničky Michaela Jacksona „Beat it“, ačkoli ji neslyšel roky. Na hudbě je nejlepší to, že pořád hraje. Když táta na chvíli zapomene na někoho jako Michael Jackson, uslyší jednu z jeho písniček a najednou si zase vzpomene, jak moc ho má rád. Protože písničky jsou jako upomínky.

„Nemůžu tu jezdit pořád dokola, Joan.“

„Jeď domů, tati."

„Myslel jsem, že tam nechceš."

„Rozmyslela jsem si to."

Táta si něco mumlá, jak otáčí kola a s nimi se otáčí velká bílá dodávka. Moje hlava se taky točí, jako vrtule helikoptéry, a já se povznáším nad všemi těmi mizernými pocity, protože jsem možná přišla na způsob, jak zajistit, aby táta a máma a děda a slečna Caroline a kdokoli jiný na světě na mě už nikdy nezapomněl.

1

Existuje teorie fantomové končetiny. Člověk, který přišel o ruku, ji přesto pořád cítí a chová se, jako kdyby byla stále jeho součástí. Můj stav by se tedy nazýval fantomová láska.

Žili jsme spolu čtyři roky. Dva roky v Sydneyho bytě ve West Hollywoodu a dva roky tady, v našem domě v Los Feliz. Zemřel před měsícem a od té doby žiju sám. Ale necítím se sám. Všude, kam se podívám, jsou upomínky, některé jsou reálné, jiné okem neviditelné, ale všechny se mnou mluví a zabírají tu nějaké místo.

Tak třeba tahle židle, na které zrovna sedím, by mohla vyprávět. Našli jsme ji na bleším trhu Rose Bowl. Je starožitná, z devatenáctého století, v anglickém stylu, nohy ve tvaru lvích tlap a potah s růžemi. Syd měl pro tyhle věci cit, vždycky dokázal rozeznat cennost mezi cetkami.

Pamatuju si, když jsme ji přinesli domů. Úplně se slyším, jak si stěžuju, že je ta židle nepohodlná. A slyším Sydneyho, jak se směje a vysvětluje mi, že nemá být pohodlná. *Je určená pro potěchu oka*, říká mi. *Prosím vás, pane Wintersi, když už si musíte sednout, sedněte si na pohovku*. A přesto si on sám na tu židli sedal. Miloval tuhle židli.

Ale já nemůžu říct, že bych ji miloval, teď už ne. Nemůžu, když hlas, který slyším, není Sydneyho, ale jen nějaká jeho vzdálená a tichá ozvěna.

Zvednu se a táhnu tu těžkou židli domem, přes kuchyň až na dvorek. Položím ji na bok, nakročím nad vrchní nohu židle a dupnu. Zlomená končetina židle se pohupuje na ještě držících vláknech dřeva, amputace není dokončená, dokud ji neukroutím a neutrhnu. Zbývající nohy oddělím stejným způsobem.

Odkryju ohniště a z nohou židle udělám týpí. Zrezivělý zapalovač poblíž grilu je ještě funkční, ale jeho modrý plamen nechce podpálit starožitná polena. Mohl bych toho nechat. Nebo bych mohl sehnat nějaké třísky.

V proutěné krabici pod naší postelí nacházím lístečky se vzkazy, fotky, obálky. My dva jsme vážně byli sentimentální. Schovávali jsme si všechno: načrtnuté portréty, které jsme si vzájemně nakreslili v euforii po extázi; moji gumovou čelenku z naší první túry v Griffith Park (měl jsem dlouhé vlasy, když jsme spolu začali chodit); papírovou vlaštovku, kterou jsem udělal, a připsal na jedno křídlo *Swissair*, na druhé *Vezmi mě s sebou*; a krabičku zápalek z jedné z našich předlouhých večeří v klubu Canyon.

Když už jsem tady, sundám povlečení z postele. Pořád ho tu všude cítím, ať už je to doopravdy, nebo jen v mých představách. Povlečení hodím na krabici a vynesu ji ven.

Vysypu všechno do ohniště a znovu škrtnu zapalovačem. Ozývá se praskání, když oheň konečně vzplane

a začne se rozšiřovat. Sleduju, jak se vše začíná zahřívat a vzdouvat, a cítím zadostiučinění.

Musím se několikrát vracet, ale podaří se mi zbavit celý dům upomínek:

Koberec, kde jsem našel jeho tělo.

Jeho telefon.

Obraz lesa od neznámého umělce.

Lněné závěsy, vybral je Syd, pověsil jsem je já.

Bezdrátové reproduktory od jednoho z jeho klientů.

Inspirativní knihy k dosažení úspěchu a osvícení.

Čísla časopisů *Jídlo & Víno, Forbes* a *Esquire*, které byly úhledně srovnané na konferenčním stolku v dánském moderním designu.

Konferenční stolek v dánském moderním designu.

Sluchátka, moje, ale dělili jsme se o ně jednou v divadle, než začalo představení, každý jsme si vzali jedno a užívali si Passion Pit na jedno ucho.

Fotky v rámečcích, oba notebooky, oblečení, oblíbený hrnek, lyžařské hůlky, míčky na ping pong, nepřečtené knihy, pohledy, narozeninová přání, vizitky, kondolence, pohledy ve stylu jsou-prázdniny-podívejte-na-naše-děti.

Všechny tyhle věci leží rozházené na neposekaném trávníku a očekávají, až na ně přijde řada a budou vhozeny do ohně. Nic dalšího se tam nevejde, dokud halda ohněm trochu neslehne. Zatím se ale nic moc neděje.

Seberu Sydneyho tenisovou raketu a šťourám s ní v té kupě. Dloubám a rýpám do ní, aby se vzduch dostal i do mezer. Něco zasyčí a konečně plamen pořádně vzplane.

Dokonce i zírání do ohně je vzpomínka. Seděli jsme tady, v rukou koktejly, nohy na nízké zídce. Zrovna jsme tenhle dům koupili a z nově nabytého pocitu dospělosti jsme začali plánovat: víc cestování, prstýnky, dokonce i dítě.

Jiskra vyskočí z ohniště přímo na moji nohavici. Syd mi tyhle kalhoty koupil během jedné z našich posledních nákupních výprav. Rozvážu si boty, stáhnu si plátěné kalhoty a plavně je odhodím k zapadajícímu obzoru. Přistanou navrchu hory jako padlá vlajka.

V kuchyni si namíchám koktejl. Gin, campari, sladký červený vermut: Negroni, Sydův oblíbený drink. Lednice je prázdná, takže si ho musím dát bez plátku pomeranče. Jak se natahuju do mrazáku pro led, všimnu si náramku na svém zápěstí. Je to taková ošklivá věc vyrobená z levné kůže. Koupili jsme si dva – jeden pro každého –, když jsme byli na dovolené v Mexiku. Zbyl jen tenhle jediný.

Snažím se ho rozepnout, ale pak se zarazím. Nos přitisknutý k tomu kousku kůže, oči zavřené, nadechnu se a minulost se probouzí. Záblesky nás dvou v Mexiku, Sydneyho kožené boty. Napodruhé si to tolik nevybavuju, spíš to prožívám, ten pocit, jen na pár prchavých vteřin. Ale i to stačilo. Rozhodl jsem se ušetřit ho, prozatím.

Opláchnu špinavou vidličku a ponořím ji do vínově červeného koktejlu. Zatímco ho promíchávám, zahlédnu oknem, co jsem udělal. Je to velkolepé, ale naprosto se to vymklo kontrole. Noc je úplně prozářená, zosobněná poskakující zuřivost plivající oranžové nebezpečí všude kolem.

Vyběhnu ven, chechtám se. Možná zděšení, nadšení nebo šílenství, nejspíš všechno najednou, ale pořád se směju. Pozvednu skleničku k plamenům.

„Sbohem," řeknu.

„Miluju tě," řeknu.

A pak: „Je mi to líto."

Noc všude kolem mě hučí. Hlasy za plotem, silueta v sousedově okně. Horký vzduch mi ovane zezadu krk. Otočím se k ohni, který vylézá z ohniště a šplhá po sloupku podpírajícím markýzu na verandě. Poodstoupím, dopiju drink a sleduju, jak všechny naše vzpomínky stoupají v dýmu a mizí v noci.

3

Uzávěrka soutěže Budoucí velký písničkář je za dva týdny a to je super, protože škola už skončila, takže teď se můžu věnovat jen psaní. Vítězná písnička bude dostupná na webu, kam chodí lidi z celého světa. Aspoň tak to psali v té reklamě v novinách.

Abych soutěž vyhrála, potřebuju písničku, která lidi buď roztancuje, nebo rozbrečí. To jsou totiž dva nejsilnější pocity, které ti hudba může dát. Když lidi tancují, zapomenou na vše, když brečí, naopak vzpomínají.

Nevím, co získá víc hlasů, tancování nebo brečení, zapomínání nebo vzpomínání, tak začnu s taneční písničkou.

Jsem zrovna dole v tátově studiu, drnkám svým trsátkem akord G dur podobně, jako když protřepávám krabici pomerančového džusu. Mám speciální trsátko se svým jménem, které jsem dostala jako dárek od mamčina kamaráda Sydneyho (neděle 9. září 2012).

Poklepu tátovi na rameno a on si jen posune sluchátka z jednoho ucha.

„Jak to zní?“ zeptám se a hraju mu svůj taneční nápad.

Nevypadá nadšeně. „Jsem si celkem jistý, že to je ‚I Want You to Want Me' od Cheap Trick."

Soutěžní písnička musí být *originální*, což znamená, že jim nemůžu poslat něco, co už někdo napsal. Nechápu, jak si táta může pamatovat jméno každého umělce, co kdy žil, a jaké písničky zpíval, ale nevzpomene si na hesla, která používá na internetu.

Táta píše hudbu pro reklamy, televizní show a filmy, což je nejspíš jedna z nejlepších prací na světě, hlavně proto, že to může dělat z domova. Bydlíme v horním patře domu určeného pro dvě rodiny, ale místo té druhé rodiny má táta dole nahrávací studio.

Tátovo studio je přecpané věcmi, ale ne že by tě to přivádělo k šílenství, spíš tě to nadchne. Všude, kam se podíváš, je něco ke koukání (plakáty, knihy, suvenýry) nebo to vyvolává otázky („Co znamená CBGB OMFUG?"). Je tu spousta starobyle vypadajících nástrojů, jako třeba stylofon, což je maličký syntetizátor, na který hraješ perem, a theremin, ten zas dělá strašidelný zvuk jako duch, když nad ním mávneš rukou. Tátovo studio je taková továrna, kde se vyrábí písničky, a taky muzeum plné podivných předmětů. Ještě je to taky zašívárna, kde tě nikdo neotravuje, a i místo, kde můžeš snít o tom, co se může stát, až vyrosteš.

Mnohem raději bych byla tady dole než nahoře, ne jenom proto, že je tu novější nábytek a gauč je pohodlnější, ale že tady můžu být s tátou. Učí mě o starší hudbě, nechává mě bubnovat na bicí a dovoluje mi dolévat mu hrnek kávou.

Taky mě nechává hrát na svoje kytary. Má jich tu tucet, ale ta, na kterou hraju zrovna teď, je moje oblíbená. Gibsonka J-160E, přesně tuhle měl rád i John Lennon.

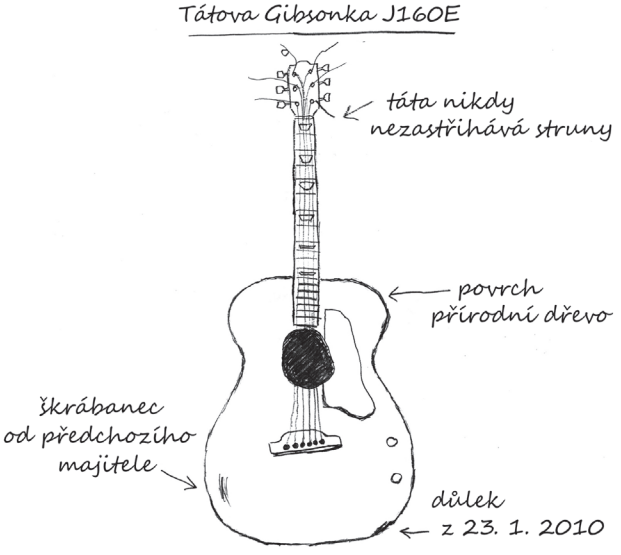

Všichni si pamatují Johna Lennona, protože jeho písničky hrají v supermarketech, ve výtazích, na stadionech a taky v reklamách a filmech a v rádiu a všude na internetu. Pamatují si ho v Anglii a i v obou Amerikách a táta říká, že je známý i v Japonsku. Táta má jeho hudbu na mp3 přehrávači, cédéčkách, deskách a kazetách. Vše, co musím udělat, je napsat jen jednu písničku tak dobře jako John Lennon, písničku, kterou budou hrát pořád a pořád a lidé na ni nikdy nezapomenou.

Ale nezvládnu to sama. „Pomůžeš mi, tati?“

„Teď nemůžu.“

Sluchátka už má zase nasazená a oči nespouští z monitoru. Vypadá to, že mixuje písničku, což znamená, že nastavuje každý nástroj na perfektní úroveň.

Listuju svým zápisníkem, prohlížím si všechny písničky, co jsem za posledních pár měsíců napsala, a přemýšlím, jestli tu najdu něco, co bych mohla použít. Ten zápisník je jako záloha všech mých vzpomínek, stejně jako si táta dělá zálohy všech svých nahrávek. Děláme to pro případ, že kdyby se něco stalo, tak abychom nepřišli o naše důležité věci, protože to se právě stalo babičce Joan, když onemocněla.

Taky byla muzikantka. Jedna z posledních písniček, kterou jsem ji slyšela zpívat, byla od Elvise (*Nebuď zlý k srdci, které je věrné*) a moc jsem si přála, aby babička věnovala víc pozornosti tomu, co vlastně zpívá. Když na mě zapomněla, bylo to, jako kdyby vzala obrovskou tužku, co má na konci gumu, a tou mě vygumovala z místa, kde jsem v tu chvíli stála. Musí to být ten nejlepší pocit na světě, když si člověk dokáže nelámat hlavu s tím, jak moc znamená pro ostatní. Až vyhraju soutěž Budoucí velký písničkář, budu ten pocit konečně znát.

Znovu poklepu tátovi na rameno. „Co kdybychom nahráli deset písniček a pak vybrali tu, která by se povedla nejlíp? Protože někdy ti písnička zní dobře, když ji píšeš, ale pak úplně jinak, když ji nahraješ. Co myslíš? Možná bychom mohli nahrát jednu písničku každý den a pak po deseti dnech bychom měli pořád dost času vyladit tu nejlepší. A taky potřebujeme najít dobrou zpěvačku, možná Christinu. Myslíš, že by do toho šla?“

Domluvila jsem, ale táta si toho asi nevšiml, protože se na mě nedívá, hlavu má sklopenou a s odpovědí si dává na čas. „Zítra tady nebudu."

„To je v pohodě. Můžeme začít až pozítří."

„Joan."

Moc ráda slyším svoje jméno, ale někdy to znamená potíže. „Ano?"

„Odlož tu kytaru, prosím tě."

Tak teď jsem vážně nervózní. S tátou vždycky rádi hrajeme, když si povídáme, i když to ostatní otravuje.

Nakloní se, lokty má na kolenou, dívá se do země a přitáhne si židli.

„Chtěl jsem ti něco říct." Vzhlédne, oči má nějak posmutnělé a vlasy mu ježatě trčí do všech stran jako bodliny dikobraza. „Říkal jsem ti, že jsem dnes pomáhal dědovi. No, vlastně mu ode dneška budu pomáhat každý den. Budu s ním pracovat na plný úvazek."

„A co práce tady ve studiu?"

Hluboce se nadechne, což nikdy nevěstí nic dobrého, a řekne: „Studio zavíráme."

Pátek 1. dubna 2011: Táta mě vysazuje u školy, podává mi oběd a říká: „Hummus nám došel, tak jsem ti místo toho udělal sendvič s hořčicí," a mě zalije horko, ale táta se pak usměje a řekne: „Apríl."

Ale teď není duben. Je červenec.

„Tomu nerozumím."

„Muziku miluju," řekne táta. „To přece víš. Už když jsem byl v tvém věku, bylo mi jasné, že chci být muzikant. Ale vydělávat na živobytí je něco jiného. Tahle nová práce nám umožní spoustu věcí. Budeme moct vylepšit náš dům, zapsat tě na nějaké další kroužky, a než se naděješ, bude na čase poslat tě na vysokou. Mamka nebude muset tolik pracovat přes léto, může si odpočinout. A hádej co – už nám plánuje rodinnou dovolenou. Kdy naposledy jsme někam letěli všichni spolu?"

Táta létá letadlem každý rok, když cestuje na jih na Southwest festival v Texasu. A minulé léto mě mamka vzala k doktorovi v Arizoně, ale táta s námi nemohl, protože dokončoval důležitý projekt; a minulý měsíc letěla mamka s tátou do Los Angeles na Sydneyho pohřeb. Ale všichni tři jsme nikdy neletěli spolu, ani jednou.

Dovolenou jsme měli mít loni, ale z nějakého důvodu to nevyšlo. Nebyla jsem naštvaná tak jako mamka. Letadla znějí fakt dobře, ale jsou vlastně docela nudná, když je člověk vevnitř. Ne tak jako nahrávací studio.

„A co moje písnička?" zeptám se. „Řekls, že mi ji nahraješ."

„Jasně že jo. Plánuju to tu pronajmout, ale ne dřív jak v září. Do srpna se ještě nebudu vystěhovávat. Mám ještě několik rozdělaných projektů. Dokončím je po večerech a víkendech. A pak už jsem ti k službám."

Býval to prázdný byt, než si sem táta nastěhoval všechno svoje vybavení a zavedl červený telefon, který po zazvonění říkal: „Dovolali jste se do Monkey Finger Productions.

Tady Ollie.“ Rozhlížím se kolem po tátových úžasných věcech a přemýšlím, kam to všechno půjde, a taky přemýšlím, kam půjdu já, když budu chtít pracovat na své písničce nebo se jen poflakovat s tátou, zatímco tu pracuje.

„Ale no tak,“ říká a snaží se, abych se nerozbrečela. „Pamatuješ si, jak ses cítila, když jsi přešla ze školy Concordia na PS Eight? Myslela sis, že to tam budeš nesnášet, ale teď to miluješ, ne? Ze začátku to bude těžké, ale bude to tak nejlepší. Vážně si to myslím. Opravdu.“

Přitáhne mě k sobě. Vždycky tátu ráda obejmu, ale dneska je to nějak neohrabané, jako kdyby mi lámal žebra, a to mě trochu leká.

„Ollie!“

To křičí mamka z reproduktoru domácího telefonu na stěně. Táta mě pustí a usměje se, ale přijde mi, že to není upřímné.

„Ollie! Pojď sem rychle!“

Dojde nám, že mamka nevolá jen proto, že neví, jak zprovoznit video.

Vyběhneme s tátou nahoru po schodech do našeho bytu, mamka je v obýváku, stojí před televizí, ruce pevně zkřížené na prsou, na sobě pyžamo. Ovladačem zesílí zvuk. Vypadá to jako zprávy a já zprávy nesnáším, protože je tam vždycky nějaký smutný příběh o lidech, kteří měli autonehodu, onemocněli nebo si polámali záda při lyžování, a další den zase nový příběh, ale už nikdy neřeknou o těch lidech předtím. Jsem jediná, kdo se zajímá o to, co se stalo s těmi dvojčaty, která se narodila spojená a pak je oddělili.

Jsou teď v pořádku? A co ten bohatý chlápek, který vynalezl vlastní vesmírnou loď? Dostal se do vesmíru?

Většinou se z obýváku vypařím, když jsou puštěné zprávy, ale tuhle mě dost zaujaly, protože mluvili o muži, jak se vloupal do Mořského světa v Orlandu a ukradl mrože. Vypustil toho mrože do moře a pak se pokusil vrátit pro další zvířata, ale policie ho zatkla. Jasně že se paní hlasatelka už nikdy o mrožovi nezmínila, ale našla jsem stránku na internetu, kde můžeš sledovat, kde ten mrož zrovna plave, protože Mořský svět mu pod kůži dal čip.

Teď paní hlasatelka říká: „Gavin Winters hraje policistu Beaua Kendrickse v kriminálním dramatu *Dlouhá ruka*, jehož druhá řada má shodou okolností premiéru dnes večer." Táta se dívá na mamku a mamka na tátu a já se dívám na obrazovku.

Nikdy jsem se s Gavinem Wintersem neviděla, ale znám ho. Znám ho jako přítele rodičů z vysoké, tátova starého parťáka z kapely, taky jako herce z televize a jako přítele Sydneyho, který chodíval k nám domů. Ale to, jak ho vidím teď, neodpovídá ani jednomu z toho. Dnes večer v televizi vypadá jako chlap ve spodním prádle stojící velmi klidně před obřím ohněm.

4

Nějaký pták zpívá rytmickou melodii, poklidnou a věčnou. Zavřené oči a polospánek mě trochu šálí, nejsem si jistý, kde jsem. Možná je všechno v pořádku. Možná to celé byl jen sen.

Probudím se, teď už úplně, a uvědomím si, že ležím na břiše na holé matraci ve své ložnici převrácené naruby a slunce prosvěcuje dovnitř. Vstávání je drsné po většinu dní. Dnes je ale obzvlášť kruté.

Chvilku mi trvá, než se vzpamatuju. Pták venku za oknem pořád zpívá. Sydney je pořád pryč. Já jsem pořád tady. Náš dům je jeden velký binec a je to jen má chyba. Moje hlava je taky jeden velký binec a to je taky moje chyba; hasiči sice zvládli požár, ale mou žízeň po koktejlech nijak neuhasili.

Další špatné zprávy na mě čekají v obýváku. Vidět ten pokoj je šok, stejně tak to, co se děje za oknem. Na konci příjezdové cesty jsou zaparkované tři dodávky. Z chodníku přímo na mě míří půl tuctu lidí dlouhými objektivy. Neměli by tak dobrý výhled do domu, kdyby byly zatažené závěsy. Naneštěstí závěsy zatažené být nemůžou. Podpálil jsem je.

Okno zakryju nějakými ručníky a sednu si na gauč, v obýváku jediné místo k sezení, pokud nepočítám podlahu. Změna výzdoby bytu je přinejmenším drastická. Ale zdá se to tak nějak vhodné; Syd vždycky chtěl, abychom se zbavovali harampádí.

V jednu chvíli zazvoní telefon. Nejsem schopný říct, jak dlouho tu sedím a přemýšlím o tom nepořádku, ale dost dlouho na to, aby mě ten náhlý zvuk vylekal.

Volá kamarádka a já si nejsem jistý, jestli bych to měl zvednout. Poodhrnu ručník a znovu se podívám na tu mediální honičku po senzaci odehrávající se na hranicích mého pozemku. Cítím, že čelím značné převaze, a tak telefon zvednu: „Paige."

„Jsi naživu," vydechne.

„Bohužel."

Ticho. Možná byl ten vtip příliš černý. Můj smysl pro humor šel do háje.

„Poslyš," řekne Paige, „víš, že tě moc ráda vidím v televizi, ale ne zrovna ve večerních zprávách."

Řekne mi, že soused odvedle nahrál celý můj improvizovaný ohňostroj přes okno. Evidentně spíš cítil povinnost pořídit dobrou nahrávku než mě zachránit před nebezpečím. Rád bych řekl, že tohle chování je typické pro L.A., ale tyhle filmařské štěnice jsou jako mor.

Možná existuje nahrávka, ale pro mě je ta noc pořád jaksi nereálná. Stejně tak noc předtím a ta před ní. Dny poté, co jsem přišel o Syda, splývají ve snaze nějak se tomu přizpůsobit. Vždycky mívám intervaly bez práce a castingů,

v takových chvílích zůstávám v pyžamu až do pozdního odpoledne. Ale v noci a o víkendech jsme bývali se Sydem spolu. Teď se těchhle částí týdne děsím nejvíc.

„Jsi v pořádku?“ zeptá se.

To je ta nejčastější otázka, kterou mi lidé v posledních týdnech kladou. „Jo, jsem v pohodě.“

„Vážně? A co ten dům?“

„Smrdí jako popelník, ale pořád stojí.“

Ukázalo se, že pingpongové míčky jsou vysoce hořlavé. Kdo to mohl tušit. Odnesla to ale jen střecha verandy. Hasiči přijeli dřív, než se oheň rozšířil dovnitř.

„Co se stalo?“ zeptá se Paige.

„Nevím.“

„Vypadalo to, že pálíš nábytek.“

„Jen pár kousků.“

„Gavine…“

„Víc neřekla. Co by taky mohla říct? Co bych mohl říct já? Jakákoli radost nebo úleva, co jsem cítil včera v noci, byla udušena ještě dřív než ty plameny. Ještě než jsem uslyšel sirény, povedlo se mi dostatečně prozřít, že jsem začal chaoticky hledat hasicí přístroj, o kterém jsem předpokládal, že ho máme, ale nevybavoval jsem si, že bych ho někdy viděl. A už jsem se sám sebe ptal pořád dokola: *Co jsem to provedl? Co jsem to, do hajzlu, udělal?*

Ať už jsem udělal cokoli, nedosáhl jsem ničeho. Vytahal jsem všechno ven, ale stejně se mi nepodařilo vyčistit to místo. Má fantomová láska žije dál.

„Kde teď jsi?“ zeptá se Paige.

„Doma."

„Nemyslím si, že bys tam měl zůstávat."

„Kam bych měl jít?"

„Nemůžeš k někomu na chvíli?"

Není kam utéct. Teď jsem si uvědomil, že ta má fantomová láska není samostatná jednotka. Je to koneckonců spíše končetina. Je mou součástí.

„Mohl bys k nám," řekne Paige.

„Do New Jersey?"

„No jasně, do New Jersey. Co je na tom špatného? Kdy naposledy jsi nás navštívil?"

Narodil jsem se tam, vyrůstal jsem tam, strávil jsem tam dvě třetiny života. Ale od doby, co jsem odešel, jsem se vrátil jen jednou, a to před mnoha lety.

„Možná prostě jen potřebuješ vypadnout z L.A. na chvíli. Máš dotočeno, ne? Měl bys vyrazit na výlet."

„Možná vylezu na Everest."

„Myslím to vážně. Máme dole samostatný byt. Měl bys tam soukromí."

„Děkuju, Paige. Vážím si toho."

„Nezamlouvej to."

„To nedělám."

„Chybíš nám, Olliemu a mně. Měli jsme se ozvat už dřív."

S manželem přiletěli na pohřeb minulý měsíc. Předtím jsem své staré přátele z vysoké neviděl roky.

„Nedělej si starosti," řeknu. „Díky, že jsi zavolala."

Za oknem slyším hlasy. Úplně jsem zapomněl, že tam venku jsou, paparazzi nebo kdo to je. Někteří mají nenápadné

oblečení, někteří vypadají, že vše sledují objektivem svých fotoaparátů. Ale všichni z nich jsou důkazem, že ten oheň byl skutečný – nejen výplod mé fantazie.

„Budeš o tom přemýšlet?“ zeptá se Paige.

„Budu.“

„Slibuješ?“

Nejsem si jistý, jestli ještě věřím ve sliby, ale i tak jí to slíbím a rozloučíme se.

Málem jsem to Paige nevzal, ale nakonec jsem rád. Lehko se zapomene, že ne každý, koho vidím a slyším, je jen v mé hlavě. Ačkoli se občas cítím, jak kdybych prožíval rozvinutou halucinaci, tohle je skutečný život a jsou v něm skuteční lidé, s nimiž mám opravdové vztahy.

Paige a Ollie jsou ti, kdo mě seznámili se Sydem. Paige byla Sydneyho kamarádka z dětství. Já a Ollie jsme byli spolubydlící na vysoké. Málokdy to vyjde, aby kamarád manželky randil s kamarádem manžela. Ale tentokrát to vyšlo. Syd a já jsme se poznali tady v Kalifornii, oba přistěhovalci z New Jersey. Ač jsme se neznali, byli jsme si nějak povědomí.

Ale dost už o tom.

Je na čase podívat se na dvorek a zhodnotit škody. Chystám se vyjít bos, ale uvědomím si, že to není nejlepší nápad. Nazuju si boty, překročím spadlou střechu verandy a vyjdu ven. Černošedý ohořelý kruh ohraničuje ohniště. Ale celkově to dopadlo vlastně dobře: tři čtvrtiny toho, co jsem vynosil ven, se k ohni nedostaly. Většina zůstala nedotčena, a to věci ležící na trávě a verandě, určené k prodeji na bleším trhu.

Je tak bizarní vidět svůj vnitřní život venku. Ještě divnější je vidět ho ozářený sluncem. Noc zachovávala intimitu toho, co jsem se snažil spálit. Teď na denním světle je nemožné ignorovat své vazby k těmhle věcem.

Na trávě vidím Sydovu tašku na sport. Vytáhl jsem ji včera v noci ze skříně v ložnici. Když Syd odešel, nacpal jsem do ní jeho věci, jen aby mi zmizely z očí, a od té doby jsem ji neotevřel. Až do teď. Kleknu si k ní a otevřu ji.

Většina těch věcí, kromě zarámované fotky jeho matky, kterou měl na nočním stolku, jsou toaletní potřeby a nějaké osobní drobnosti. Elektrický kartáček na zuby, krém značky Kiehl's, tužidlo na vlasy, čtecí brýle s kostěnými obroučkami, peněženka (ještě i s hotovostí) a pár lahviček s léky. Je tu taky jeho námořnicky modrá mikina s okousanými a ztvrdlými tkaničkami. Ale zaujme mě až věc, co je úplně na dně. Jeho elektrický holicí strojek.

Otevřu černou cestovní taštičku a vezmu strojek do ruky, prsty pevně sevřené okolo studeného kovu. Zapnu ho a vibrace mi roztřesou ruku. Vypnu ho a na prsty se mi vysype sprška malých černých vousů.

Přejedu palcem po zubatém okraji. Černé zbytky vousů se mi lepí na kůži. Jako popel, něco, co bývalo lidské, něco, co bývalo živé. Zavřu oči a snažím se vybavit si jeho bradu, tváře, prostě jeho obličej. Neměl bych to dělat. Je to hloupé, ubližuju si tím, nemám dost silnou vůli. Ale opravdu politováníhodné se to stane ve chvíli, kdy mi dojde, že nejsem schopen vidět jeho tvář, ne celou, ne tak živě, jak bych očekával. Největší podíl na tom má moje představivost, ne paměť.